

Apelācija, ko 2007. gada 28. septembrī iesniegusi Eiropas Kopienas Komisija par Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 *Ente per le Ville vesuviane*/Eiropas Kopienas Komisija

(Lieta C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — L. Flynn, kam palīdz A. Dal Ferro, avvocato)

Otrs lietas dalībnieks: *Ente per le Ville vesuviane*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā T-189/02 daļā, ar kuru atzīst par pieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* prasību par atcelšanu;
- atzīt par nepieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* prasību atcelt Komisijas 2002. gada 13. marta Lēmumu D (2002) 810111;
- piespriest *Ente per le Ville vesuviane* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā un pirmās instances tiesas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka tās apelācijas sūdzība par Pirmās instances tiesas spriedumu ir pieņemama, jo, neskatoties uz to, ka tās prasība pēc būtības pirmajā instancē tika apmierināta, nav pieņemta iebilde par nepieņemamību, ko tā izvirzījusi pret *Ente per le Ville vesuviane*.

Kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pārsūdzētais spriedums nav spēkā, jo ar to pārkāpj Kopienas tiesības tiktāl, ciktāl ar to atzīst par pieņemamu *Ente per le Ville vesuviane* iesniegto prasību, jo tā esot tieši skarta EKL 230. panta ceturtnās daļas nozīmē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka atbilstoši spēkā esošajai Kopienas judikatūrai, gadījumā, kā tas ir šajā lietā, ja pastāv akts, kas adresēts dalībvalstij, kurai ir diskrecionārā vara, kā rezultātā tā var izvēlēties, vai attiecināt šo judikatūru uz prasītāju vai nē, prasītājs nevar tikt uzskatīts par tieši skartu ar attiecīgo lēmumu neatkarīgi no tā, vai tas ir Kopienas fondu "saņēmējs" vai nē.

Prasība, kas celta 2007. gada 1. oktobrī — Eiropas Kopienas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-447/07)

(2007/C 297/41)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — G. Rozet un L. Pignataro-Nolin, pārstāvji)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Itālijas Republika, paredzot savā tiesiskajā regulējumā prasību par Itālijas pilsonības esamību, lai veiktu kapteiņa un kapteiņa palīga pienākumus visos kuģos, kas peld ar Itālijas karogu, nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 39. pantu;
- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija norāda, ka Itālijas tiesiskais regulējums, kurā paredzēta prasība par Itālijas pilsonības esamību, lai veiktu kuģu kapteiņa vai kapteiņa palīga pienākumus visos kuģos, kas peld ar Itālijas karogu, nav saderīgs ar EKL 39. pantu, kurā ir paredzēts darba ņēmēju brīvas pārvietošanās princips, kā to ir interpretējusi Tiesa.

Divās lietās attiecīgi par tirdzniecības kuģu, kas peld ar Spānijas karogu, kapteiņa un kapteiņa palīga amatiem (lieta C-405/01) un par kapteiņa amatiem kuģos, kuri ir paredzēti "mazai kuģniecībai" (*Kleine Seeschiffahrt*) — attiecīgajā gadījumā zvejas kuģi, kas peld ar Vācijas karogu un kas nedaudz zvejo atklātā jūrā (lieta C-47/02), Tiesa savos 2003. gada 30. septembra spriedumos precizēja attiecīgo EKL 39. panta interpretāciju.

Komisija norāda, ka šajā tiesvedībā Itālijas iestādes nav izvirzījušas argumentus, kas atšķirtos no tiem, kuri savā laikā bija izvirzīti lietā C-405/01 — lietā, kurā iestājās Itālijas Republika, un kurus Francijas iestādes atbalstīja lietā C-47/02. Šos argumentus Tiesa atspēkoja savos 2003. gada 30. septembra spriedumos.